

ко трѣдѣ полагаемы, да не бы да го жегне сѣзнцето, да не го лѣхне вѣтѣрѣтѣ, да не го расплаче нѣкой, нѣ при сичко това нашето спасеніе не зависи отѣ тѣй дѣте. Ако нѣий имамы единѣ многоцѣненѣ камень, нѣий го вардимѣ съ толко стараніе, цѣото, ако бы было възможно, скрыли го выхми внѣтрѣ въ сѣрдцето си, нѣ при сичко това, нѣий не можемѣ да кѣпимѣ Раатѣ съ тойзи камень. Послѣ дѣшата си, отѣ коато зависи и благополѣчіето на тѣкашнѣй животѣ, и блаженството на бѣдѣшнѣй, нецѣемѣ ли да ѣ знаемѣ за ницо? Тѣй безцѣнно сѣкровище, което, ако изгѣвимѣ, загѣбили смѣ сичко, и земны, и небесны, повѣрѣваемѣ го на нѣкаквы рѣцѣ, които ма е срамѣ да ги кажѣ. Алкывѣадѣ былѣ пратенѣ въ заточеніе отѣ Атинны, и было преминало доколко време отѣ тѣй заточеніе, когато Атиннеанети по причина на койна, проводили да го выкатѣ, като ма писали и едно писмо, въ което са были подписали сичкыты градоначалници, и обѣщавали са, че нѣма да го озлобѣтѣ никакѣ. Алкывѣадѣ, който многожды опыталѣ непостоянството на тыѣ граждани, не повѣрѣвалѣ, не цѣалѣ съ никой начинѣ да са завърне. Че зацо, Алкывѣадѣ? попыталѣ го единѣ неговѣ прѣатель, отечеството цѣло та зове, моли ти са, обѣщавѣ ти са, а пакѣ ты не вѣрѣваш ли отечеството? За сичко дрѣго, отговорилѣ той, вѣрѣвамѣ отечеството но за живота си азѣ не вѣрѣвамѣ нити Майка си. „Дрѣго бѣ ѣво всё, жѣзни же моѣй нижѣ мѣтери; да не какѣ она не разѣмѣвши, чернѣ ѣ в мѣстѣ вѣлагѣ произведѣтѣ приговѣрѣ.“ Плутарх. Сичко дрѣго, цѣото бы поискали Атинейциты отѣ мене, искалѣ да кажѣ Алкывѣадѣ, вѣрѣвамѣ го, но за живота си не вѣрѣвамѣ никого, нити онаѣ, коато ма е родила. Зацо ли? Зацѣото единѣ, едничакѣ животѣ имамѣ, и ако го изгѣва, изгѣбилѣ съмѣ сичко. Такѣози, и толко размышленіе е ималѣ Алкывѣадѣ за живота си, зацѣото животѣтѣ е единѣ, а нѣий Хрѣстіенити колко дѣши имамы? Слѣдовѣтелно дѣмамѣ азѣ за отечеството си, за родителити си, за братѣята си, за дѣцѣата си, за господариты си, и сичкыты дрѣгы на радо сѣрдце, кога го докара нѣждата нѣка пострадѣтѣ, и пары, и имоти, и сичко цѣото имамѣ на свѣта, нѣ, кога е дѣмата за дѣшата ми, коато е само едничка, коато, ако изгѣва, изгѣбилѣ съмѣ сичко, нѣка ма прости и отечество, и родители, и братѣя, и господари, и прѣатели, за дѣшата си азѣ никого не вѣрѣвамѣ. Алкывѣадѣ не искалѣ да постра-